

за сѣдбинитѣ на угнетеното християнско население въ Турция. Нашето желание да подобримъ и обезпечимъ положението му е раздѣлялъ и цѣлиятъ Руски народъ, който сега изразява своята готовность за нови жертви, само дано облекчи сѣдбата на християнитѣ на Балканския полуостровъ.

„Крѣвта и имотътъ на нашитѣ поданици сѣ били всѣкога скѣпи за насъ ; всичко наше царуване свѣдѣтельствува за постоянната наша грижа да запазимъ на Русия благословенията на мира. Ний не сме забравили никога тая грижа прѣзъ всичкото врѣме на жалнитѣ събития, които станаха въ Босна-Херцеговина и Бѣлгария.

„Най-напрѣдъ имахме за цѣль да подобримъ състоянието на източнитѣ християни чрѣзъ мирни прѣговори и съгласия съ съюзнитѣ и дружествени Намъ велики европейски държави. Ний не сме прѣставали да се трудимъ цѣли двѣ години да склонимъ портата на прѣобразуванія, които биха могли да оградятъ отъ произвола на мѣстнитѣ власти християнитѣ въ Босна-Херцеговина и Бѣлгария. Портата бѣше длѣжна да изпълни тѣзи прѣобразуванія, защото тя заяви това тържествено прѣдъ цѣла Европа. Но пакъ нашитѣ залѣгания, подкрѣпени отъ задружнитѣ дипломатически настоявания на другитѣ правителства, не докараха до желаемата цѣль. Портата остана непрѣклонна въ своето рѣшително отричане да обезпечи безопасността на своитѣ християнски поданици и отблѣсна наредбитѣ на Цариградската конференция.

„Като желаехме да се опитае да убѣдимъ Портата съ всички възможни за съгласяване способности, Ний прѣдложихме на другитѣ кабинети да направимъ особенъ протоколъ, да внесемъ въ него най-сжщественитѣ наредби на Цариградската конференция и